

Agricultura, de la mai rau in jos...

Descriere imagine:
Coperta iulie 2009

Pentru multi dintre agricultorii romani, "raul care nu vine niciodata singur" a devenit deja o masura de agrotehnica, aplicata cu constiinciozitate in ultimii ani, dupa ce sirul interminabil de probleme si de neajunsuri pare ca nu se mai sfarseste. Cine mai crede in ziua de azi ca primavara, cand da coltul ierbii si se intra in forta intr-un nou sezon agricol, toate vor fi bune si frumoase, si ca vremea si vremurile isi vor da mana si vor anunta un an cu recolte multumitoare?!

Ca nici vremea nu mai tine cu romanul ne-o dovedeste trista experienta a ultimilor ani de seceta si de temperaturi extreme, de inundatii si grindina, de prapad total in majoritatea zonelor de cultura. Ca vremurile sunt cum sunt, simtim cu totii si din plin. Asa se face ca agricultura noastra scartaie din toate incheieturile, suferind de prea multa nepasare si nestiinta, in timp ce agricultura vest europeana, bine subventionata si sustinuta prin programe reale de interventie, asigura 80 la suta din necesarul zilnic de hrana al romanilor.

S-a vorbit si se vorbeste atat de mult despre "potentialul" nostru agrar si despre cat de "prea mult" importam, incat subiectul si mai sperie pe nimeni. Nici macar pe cei care, macar de ochii lumii, ar trebui sa tresara la auzul acestor nenorociri care tin locul productivitatii si eficientei in agricultura.

Depasiti de multe ori de situatie, cei care hotarasc viitorul agriculturii se limiteaza la a constata si la a ridica din umeri. Nimeni nu isi asuma vreo raspundere, cautand si invocand in permanenta alte scuze si alti vinovati.

Intre timp, agricultura noastra merge mai departe. Cum, cu ce si cat mai poate. Este nevoie de tehnologizare? Agricultorul roman stie asta. A depus proiecte, a incercat sa acceseze un credit mai

avantajos, dar s-a lovit de vesnicele probleme: banii europeni exista dar Romania nu este in stare sa-i gestioneze si sa dea drumul finantarilor, garantarea creditului suna frumos in gura ministerului dar lipseste cu desavarsire, preturi si masuri de interventie sunt dar nu se aplica...

Si uite-asa agricultorul roman se trezeste singur pe o piata unde competitia e acerba, fara sa aiba puterea sa concureze pe cineva.

E mai mult decat evident ca nu reusim sa aplicam asa cum ar trebui normativele si regulamentele europene, ca nu reusim sa dam odata drumul banilor spre agricultura romaneasca, pentru a sustine poate singurul sector al economiei autohtone cu care am putea iesi fara probleme in fata multor "state dezvoltate".

Dincolo de pretul foarte mic al graului, de pretul rusinos de scazut al laptelui, dincolo de discutiile inutile si interminabile si de lipsa unor masuri coerente in sistemul agricol, sa nu uitam ca anii trec si angajamentele pe care tara noastra si le-a asumat prin Tratatul de aderare cad rand pe rand. Cine ar trebui sa raspunda pentru asta? Si cand? Si pana cand va fi agricultura noastra campul de bataie al intereselor straine, fara un minim de protectie si fara vreo perspectiva de mai bine?

Crunta soarta avem sa fim contemporani cu asemenea paradoxuri! Romania, **tara agricola** cu oameni devotati, instruiti, dornici sa se dezvolte si sa investeasca. Romania cu terenuri, pasuni si potential productiv la care altii doar viseaza frumos. Romania, tara agricola... **fara agricultura**.

Nicoleta Dragomir